

ÉN, NÉRÓ*

*Hátborzongató krimi egyenesen a főhős, Néró ugatásai nyomán.
A vallomást lektorálta [néhol (trágár szavak esetén) javította], versbe szedte
Bálint Szilárd.**

** esetleges felháborodások miatt a szerkesztőséghez forduljanak, mivel a költő és
a főhős sem nyilvánosságot, sem felelősséget nem vállal mindezekért.*

MÍNUSZ KETTEDIK RÉSZ – A TERHESSÉG FELÉ

*[Melyben a még ismeretlen főszere(p)lő elegánsan, irodalmi szöveghez illően
megkezdí a beavatási ceremóniát (melynek beavatottjai maguk az olvasók)
satöbbi. Eme rész azért szükségeltetik, hogy a szíves olvasó és az író között sem-
mi félreértés, sem valami folytán balladai homály ne essék.]*

Kezdetben kétszázötven fok volt,
Anyám köldökén ételt tolt,
„Minden olyan pókhálós szösz”,
Reméltem, egyszer már fény lősz
(Székelyesen), annyit tudtam,
Hogy vagyok, mert gondolkodtam.
Képzeltetek, micsoda
Kutyát rengető trauma
Másfél hónapig egy helyben
Lebegni egy béltengerben.
Egyrészt sötét, kétrészt menő,
Mert én majd úgy bújok elő,
Mint egy hős asztronauta,
Ki a földre visszajuta,
(Históriás hangnem), (Így hát
Nem nyúzó tovább az irhát.),
Mert az anyaméh világűr,

Kibújni meg nem király (zűr).
Tehát ahogy ott lebegek,
(Súlytalanságban gebbedek),
Annyival modernebb (Ottlik),
hogy ott volt levegőm dosztig.

*

Ez kezdetben anyámban volt,
Ott még ingyen kaptam tejport,
(Most meg órákat nyavalygok,
Mire én is emlőt kapok.
– De erről csak később, mostan
Elbeszélésemet hoztam.).
Nem mondom én azt, hogy rossz volt,
Bár anyám moslékon kosztolt,
De ha valaki születne,
Tuti nem leszek ellene.
[Úgyse tőled függ az egész,
Annyit nyomsz, mint egy mol penész,
Teherbe esik az anyád,
Apád meg sem kérdez (galád),
Merthogy, lehet, azt mondanád:
„Nagy neked még az a kabát.”]
De nem még locsogok nektek:
Úgyis már a bolha esz meg.

*

A dolgoknak summája ez:
Előbb viskó, aztán gyerek.
Az én esetemben ez a
Folyamat épp viceversa;
Történt, aztán jó nagy gebasz:
Gyerekszoba?... Táj, táj, szevasz,
Mikor idő volt, és jöttem,
Egy szekér alá költöztem.
(Nagyon remélem, hogy ez csak
Egy ideiglenes eblak.)

KÖZTES RÉSZ – KORAI SIRATÓ

(Eme rész rövidsége ne tévessze meg az olvasót, nem minden fénylik, ami arany!)

Minden baj anyámból jött ki:
Hat kölyök (hat csupasz blöki),
(Legalább) nem vagyok kóbor,
De nincs nálunk úgyse jó sor:
Lyukas cserép (fáj a fogam),
Szénaboglyák (asztmaroham),
{Nem hiszek már mesékben se
[Nincs herceg, csak sárkány!] (Te se?)}}

MÍNUSZ EGYEDIK RÉSZ – NOMEN EST OMEN

(Melyben Néro ó-, sőt: őskori szálakat vél felfedezni származását illetően.)

Minden olyan fényes, nagy volt,
Mint a szememen a vakfolt.
Napvilágot láttam kedden,
Szerdán már a Kaszást lestem,
Csütörtökön tudtam meg, hogy
Épp a Tejútban gubbasztok,
Pénteken már észrevettem,
Rosszul láttam (Anno) kedden,
Szombaton már kutakodtam,
S nehéz dologra jutottam
(Tényleg, vagy öt kilót nyom a
Larousse Enciklopédia!).
Ezt írta: Lucius Domitius
(Meg) Claudius Tiberius.
Néro császár... fia vagyok!
Nem is baj, hogy elkapkodott
Apám doctus deferens-je,
Már nagy vagyok, mint egy medve.

*

Felettébb érdekes ugyan,
De ez a friss hideg zuhany
Tovább motoszkált bennem, és
Megcsapott a hideglelés:
Dinoszauruszok voltak
Őseim, csak már kikoptak.
(Most, hogy elkerüljük egymás
„író-olvasó” haragját:
Tudják meg mind, kutyaadolog
Kikutatni a fátumot.)

*

De ha ez a kettő nem is,
Az igaz, hogy tripla plecsnis
Miniszter lehetnék, csakhogy
Én kéthetes kutya vagyok.